

tínez Anido ha semblat que circulava la consigna de deixar a segon terme el sentiment nacional. Hom dirà que no era una consigna, sino una imposició de la realitat. Anem a pams.

Quan un patró sota l'amenaça sindicalista no ha tingut esma de fer propaganda del nostre ideal capficat amb la defensa de la seva persona i dels seus interessos, no ha estat un espill de ciutadans però ha estat un home corrent i, per tant perdonable. Però el cas de la majoria dels patrons és una mica més greu. La majoria dels patrons no sols ha deixat de fer nacionalisme, sinó que, hipòcritament, per tal de congraciarse amb el dipositari de la força, s'ha associat a actes francament antinacionals. Havem trobat llurs noms a la llista d'assistents a una festa o a un homenatge cortisà; els havem vist com es precipitaven a una subscripció servil o com picaven de mans en un acte patriòtic de la pàtria d'altri.

Això ja no era el gest elemental, primari, irreprimible de l'instint de conservació. Era una prostitució perfectament reflexiva.

Ara, sembla que s'inicia la reculada. Tots tornem a ésser d'acord en què la violència no és la panacea de les nostres dolors i que el poder espanyol, ni amb militars ni amb civils, sap resoldre els nostres problemes. Felicitem-nos-en. I, sobre tot, fem vots per què duri.

El futbol, escrigué algú no fa gaire, ha esdevingut el nostre esport nacional. La dita sembla certa. Desde Port-bou fins a Tarragona, passant per Molle-rusa, les pilotes de cuir fendeixen l'aire i els molts *offside*, *out*, *corner*, *kik*, etc., s'incorporen al nostre idioma després de patir algunes modificacions curioses.

Tot axò va molt bé. No veiem inconvenient a què la vanitat, el gust de l'espectacle i l'alegria de l'èxit, trobin en el futbol una canalització fecunda.

Però tots aquests pactes i contractes que a hores d'ara estan signant alguns clubs catalans amb jugadors de Galícia, de Madrid, d'Andalusia, confessem que vénen a introduir en el nostre futbol un factor absolutament inoportú. A nosaltres no pot engrescar-nos que l'habilitat o els diners d'un club català aconseguixin formar amb elements de dins i de fora un *team* formidable.

Un professionalisme a base de Catalunya fóra una equivocació, però una

equivocació interessant. Un professionalisme a base d'Espanya és una cosa completament poca solta. Tot d'una desapareix l'estímul essencial. Presenciar l'èxit d'un *team* integrat per catalans, andalusos i gallecs, baldament s'aixoplugin sota els colors d'un club barceloní, ens farà la mateixa impressió que presenciar l'èxit d'una *troupe* d'acròbates franco-italo-txeco-alemanys llogats per un empresari de la Barceloneta.

RIMS

Símbols

III

*Mariners hisseu les veles,
la mar és oberta encar
i l'estrella solitària
ja brilla entre cel i mar.
Com més lluny aneu d'Espanya
millor la podreu copçar:
lluny d'ella l'aigua és tan alta,
que s'hi fonen cel i mar,
lluny d'ella l'aigua és tan pura,
que fins sap enamorar
els estels que s'hi deturen
cansats de tant caminar.
Preneu les naus de més veles,
que el vent les faci volar,
si l'estel se us pongués ara,
no el podríem ja abastar,
que els estels errants que es ponen
ja no tornen a passar.
Preneu les naus més lleugeres,
que el vent les faci volar,
sense llast d'or ni de plata
ni res que pugui pesar.
L'estel que Déu ens destina
mai ningú el féu decantar
a pes d'or ni a pes de plata,
i ai del qui el pogués comprar!,
que se'l tornaria a vendre
pèl preu que li va costar.
Sols poden haver estrelles
els que Déu predestinà
i els que tenen les mans pures
i el cor encès a la mà.*

PETITES HISTÒRIES

L'ADOLESCENT

Heu's ací, portant a les oficines l'ale-nada d'una rosa, l'adolescent patriota. Alt, massa alt, inhàbil per a jugar els braços harmònicament, adés extre-mant-ne el moviment, adés encongint-los, ha vingut a la vegada tímid i ardit. Sollicita la seva inscripció. Li pregun-teu el nom. Molt ansiosament us pre-ga d'omplir-se ell la sollicitud. Us diu que passarà a pagar a les oficines. S'abona per una quantitat superior a dels més humils, inferior a la dels més generosos. Deixa estesa la pa-pereta dissimulada entre el paperam de la taula i marxa tot depressa amb una veu feble de comiat. Un cop fora, en repassar la sollicitud llegim amb certa sorpresa el cognom. Després l'edat que encara us sobta més: 15 anys. Els es-tatuts fixen l'admissió als 16.

Vegeu una entrada clandestina que us emociona llargament.

L'ESTUDIANT

Es fa conèixer a les oficines, por-tant a la vegada 6 inscripcions. És una presentació recomenable No en té prou però, i demana més carnets d'ins-cripció. Al vespre compareix amb sis noves inscripcions. Aleshores, atenta-ment i amb simpatia, l'escoltem. Els seus plans per a precipitar l'adveniment de la llibertat de Catalunya són vastos i agosarats. Tota la imaginació exaltada d'un cor generós de patriota és mobi-litzada per preparar la campanya que, en un moment donat, ha de fer aixe-car en massa al poble el dia de la llui-ta definitiva. Tot parlant, en els ma-teixos mots seus va trobant les tares de la catalanització defectuosa dels na-cionals. "Cada vegada — diu — vaig veient la tasca enorme que cal em-prendre per a retornar als catalans el sentit de llur nacionalitat." I va no-menant i enumerant fets concrets que amarguen el cor de tot patriota cons-cient. "Sis generacions d'estudiants catalanistes, gairebé inútils." I passa llista del que s'ha fet. Poca cosa... "Caldria que la nostra generació estu-diantil fes la campanya definitiva." Aleshores recorda la tragèdia lingüís-tica a l'Universitat. Ell mateix hi ha desenrotllat les lliçons en castellà, sen-